

tales næsten, som om Bestemmelsen gif ud paa at tillade Græsning paa Veiene, hvad den jo paa ingen Maade gjør. Den tager kun et Forbehold for de Tilfælde, hvor man næsten maa sige, at det, og Bedkommende umuligt at forhindre Kreaturer fra at komme ind paa Veien. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse har saa forfærdelig Meget, at betydte, som man overhovedet vil gjøre ud af den; men paa den anden Side kan jeg ikke negte, at der er en reel Forskjel imellem, at grændse til^a, og at gjenemffjære^a, idet man nemlig ikke maa overse, at de Kreaturer, som ere, vante til at komme ind paa de Marker, der ligge paa den anden Side af Veien, have en Tilhøielighed til at gaa derover, som gjør, at det kan være overmaade vanskeligt at afholde dem derfra, men som de andre der ikke ere vante til at komme der, ikke have. Jeg kan heller ikke give det ærede Medlem for I Ode. Steds (Scholer) Ret, i at det ikke lige saa godt skulde kunne træffe for de Smaa som for de Store; thi Bestemmelsen om naar Veien gjenemffjærer en Rod, kan jo ligesaa godt træffe ved en Bøddegaard, som ved en anden Gaard; saavidt jeg skjønner. Det høyer neppe til de sjeldne Tilfælde, at en Veie gjenemffjærer en Bøddegaard. Jeg vil altsaa sige, at skjøndt jeg for mit Bedkommende naturligvis helst ønsker, at man udstemmer disse Ord, grændse til^a, der i det andet Thing ere komne ind imod min Billie; og navnlig imod den Skilling, som baade Landshinget og jeg havde indtaget til dette Spørgsmaal, idet Meningen var, at man ikke skulde gjøre Undtagelsen større, end det var nødvendigt efter Diemedet, saa vil det dog, hvad enten Thinget skulde vedtage, enten at lade Ordene blive staaende, eller at lade hele Bestemmelsen udgaa, ikke være af de Afstemninger, som vilde være mig nogen væsentlig Hindring for at anbefale Hans Majestet at stadfæste Lovforslaget. — Hvad Politimestrene angaar, skulde det dog virkelig gaa høist besynderligt til, om man i Danmark skulde finde en Politimester, som ikke vidste, hvad en Ro var; det kan jeg dog ikke rigtig tænke mig. Men jeg tror, at der for mig er Anledning til at gjentage, hvad jeg har sagt flere Gange

her i Thinget, og ogsaa har tilladt mig at sige i det andet Thing, at de ærede Medlemmer gjerne vilde have Veifreden, saa længe det bliver ved Theorien, men naar det kommer til Praxis, og man selv berøres, den mindste Smule deraf, saa søger man at faae alle mulige Kauteler, for at Ubehagelighederne ikke skulde ramme En selv. Det er menneskeligt, men det er et Genhyn, som den, der skal vaage over Veifreden, ikke kan tage. Naar jeg derfor vil sige, at de ærede Medlemmer, som saa stærkt have fordret, at Køer skulde have Lov til at græsse paa Veien, efter min Overbevisning, tage Ordet for en Affik, som egentlig ikke burde tillades, kan jeg paa den anden Side ikke benegte, at det kan tænkes Tilfælde, hvor det for Veifredens, for Færdselens Skyld, maa siges, at være temmelig ligegyldigt om der gaar saadan en Ro eller to, i Veigraften, naar de ere under behørig Bevogtning; og sætter man en saa særdeles Pris paa, hvad der ikke blot er fremhævet, af mange Medlemmer i dette Thing, men ogsaa med overordentlig Styrke i det andet Thing —, at der ikke lides det nationaløkonomiske Tab, som flyder af, at dette Græs ikke bliver brugt, saa er der naar de fornødne Kauteler træffes, mod at Færdslens generes derved, ikke Grund for mig til at gjøre det til et stort Stridsspørgsmaal. Det er Grunden, hvorfor Politimesteren skal ind, at han er den, der ex officio skal paase, at der ikke gjennem denne Tøining lægges Hindringer i Veien for Færdslens frihed. Og dernæst er der en anden Omstændighed, som ikke maa overses, nemlig at det i alt Fald er nødvendigt, at Politimesteren saar Underretning om, at de Dyr kunne gaa paa den Veie; thi ellers risikerer han at komme til at optage Dyr, som siden vilde sig at have Ret til at gaa der. Jeg tror, at det er en meget fornuftig Bestemmelse, at man skal have Politimesterens Samtykke dertil, og jeg tror ikke, at nogen fornuftig Politimester, naar Forholdene for Dyrigt medføre, at det kan tilfædes, vil lægge Hindring i Veien for, at dette Græs bliver nydt af Husmændenes Køer. — Der er til denne Paragraf stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Tilladelsen skulde udstrækkes til Geder. Nu, jeg kan ikke